

Nastava u virtualnoj učionici

Kada govorimo o virtualnoj učionici, svatko ima svoju definiciju što bi to moglo biti. Profesorima je to radno mjesto koje je isto kao u redovitoj nastavi. Učenicima je to sve, samo ne zabava u kojoj imaju više obveza nego u takozvanoj “normalnoj” školi jer moraju dosta toga sami obrađivati. Roditeljima djece manjih razreda izazov je staviti se u ulogu profesora i nakon mukotrpnog posla učiti djecu ono što bi učila u školi poput pisanja, čitanja i sl.

Nastava u virtualnoj učionici počela je 16.ožujka 2020. i još uvijek traje. Već tri mjeseca učenici, ali i profesori, susreću se s nečim novim i neistraženim. U periodu u kojem je nastala virtualna učionica i započela s radom, na snagu je stupio takozvani korona virus i započela je moja prva karantena u životu. Ne smijem van, sjesti na kavu, čak otići zajedno učiti s prijateljicom. Nema nedjeljnih ručkova kod bake i djeda, subotnjih izlazaka u kino. Vrijeme je stalo. Nastava u virtualnoj učionici na svakoga se odražava različito. Nekima je to super, a neki ne mogu više izdržati. Ja sam ova druga skupina.

Koliko god, tijekom karantene, imam više vremena za sebe, npr. više čitam, uredim sobu, crtam i sl., toliko mi nedostaju ono trčanje na školski bus u 7 ujutro i treninzi koje sam toliko prezirala i na koje mi se nije dalo ići. Sada bih dala život da mogu otići na sat vremena u teretanu. Takve neke male pa čak i bezazlene stvari, čine život osobe. Kada ti se to oduzme kao da ti se oduzeo dio života. Za neke smo situacije našli zamjenu. Izlazak s prijateljima zamijenila sam grupnim pozivima, kino televizijom, a treninge trčanjem i bicikliranjem. U virtualnoj učionici, nastava se bitno ne razlikuje od one u školskim klupama. Profesor zada zadatak i uz njega priloži materijale, mi taj zadatak riješimo i pošaljemo natrag i to je to za taj dan. Ispiti se sastavljaju preko raznih aplikacija. Tako je i s ispitivanjem, sve preko laptopa. Vrijeme koje sam provela za računalom u proteklih dva mjeseca je nemjerljivo. Zadaci koje dobijemo, nisu veći kako to svi misle. Stvar je u tome da ono što bi profesor nama izdiktirao, rekao ili objasnio, sada moramo sami putem danih materijala. Znači, opet nije stvar u učenicima i profesorima, kriva je karantena i način rada u njoj. Znam da se to ne može popraviti, ali ni najmanje mi se ne sviđa takav način rada. Čudno za reći, ali volim ići u školu. Svaki dan saznam nešto novo, naučim korisne stvari za život, tu i tamo čujem neki trač koji je svakom tinejdžeru glavna atrakcija... Najviše od svega nedostaju mi moji prijatelji, jutarnje pozdravljanje u razredu, spavanje pod odmorom pa čak i svađanje jer smo samo umorni i gladni i sve nam ide na živce. Postavlja se pitanje virtualna ili redovita nastava u školi? Prednost virtualne nastave jest da si mogu rasporediti vrijeme izvršavanja zadataka, dok u školi to ne mogu. Tamo imamo raspored sati i toga se trebamo držati. Živa riječ profesora uvijek je bolja od pisane. Ukoliko nam nešto nije jasno, te ako ne znamo nešto u zadatku, kolege iz razreda ili profesor rado će nam pomoći. Prijatelje vidimo svaki dan. Iako to nije nešto jako bitno za školovanje, nama učenicima je to jako bitno. Kada ti je teško i ne ide ti taj dan u školi, vrlo je smirujuće kada ti netko pored tebe kaže: “Hej, bit će bolje. Nije svaki dan ovakav.” Što se tiče nastavnog gradiva, sve je isto. Obraduje se sve po udžbeniku. Tu ne mogu reći gdje je bolje jer je identično. Sve je bolje od virtualne nastave jer nam dan nije učenje, jedenje i spavanje.

Trudim se, radim, šaljem sve zadatke na vrijeme i samostalna sam u rješavanju zadataka. Ponekad nešto “zezmem” i dobijem manju ocjenu. Nismo svi savršeni, ali je u tome i ljepota

života. Virtualna učionica bilo je jedno zanimljivo iskustvo za koje jedva čekam da prođe i molim se da se više nikad ne ponovi.

Lara Zver, 3.A